

Kees Hordijk over SKIN, Hein van Delft en Simon Oud

16-02-2024

SKIN

Korter en krachtiger kan een titel van een expositie niet zijn. “Huid”, zo luidt de naam van de tentoonstelling die vrijdag opent in WG Kunst. Twee kunstenaars hebben zich verenigd om gezamenlijk hun werk onder de aandacht te brengen. Iets wat wel vaker in WG Kunst gebeurt maar nooit zag ik het zo’n overtuigend effect hebben. Het is duidelijk dat het werk van beide kunstenaars elkaar versterkt en aanvult. Het werk van Hein van Delft meestal in vierkante vormen gekaderd. De metalen vormsels van Simon Oud speels daar tussen door op de wanden geplaatst in vormen die rondingen hebben. Als een evenwichtig samenspel tussen twee totaal verschillende soorten van vormgeving en materiaal. Totaal verschillend zeg ik maar bij nader inzien zijn er duidelijk overeenkomsten. Beiden zijn gefascineerd door wat de bodem en wat daarop groeit of staat aan materiaal en bouwsel geeft. Huid is ook een grens tussen binnen en buiten. Die grensafbakening vind je vooral terug in de gesloten vormen van metaal op de wand in het werk van Simon Oud.

Huid als titel van deze expositie zal zeker ook gaan over de aanraking met al die stoffen die op ons aardoppervlak voelbaar zijn en zichtbaar zijn. Het aanzien, maar ook de aanraking vertellen ons iets over de eigenschappen van de “huid” van onze aarde. Dat moet Hein gefascineerd hebben. In bakken heeft hij de aardkorst in soorten gerangschikt. Van elk nam hij een monster mee naar huis en is daar thuis mee aan de gang gegaan. Soorten aarde keurig recht naast elkaar in vakken geplaatst, dan wel speels en creatief de klei of leem in landschappen en luchten veranderd. Kleur en textuur van al die verschillende stoffen keurig wetenschappelijk gerangschikt. En dan weer luchten geschilderd met klei en leemsoorten. Let wel, zonder enige verf. En toch, wat een verschillende kleuren en huidoppervlakken die eigen zijn aan al die grondsoorten.

Simon werkt ook vanuit een omgeving waarin hij rond wandelt op zoek naar bouwsels die uit de platte Hollandse grond omhoog zijn gekomen. Liefst vreemde bouwsels die opeens in hoekige bochten en verlopende vlakken een volstrekt eigen karakter hebben. Waarbij de vormen hun eigen gang lijken te zijn gegaan. Deze vreemde bouwsels met onbekende bestemming inspireren hem tot het zelf vorm geven aan metalen bouwsels die sierlijk zijn tot ze opeens ook een onverwachte wending kunnen nemen.

Hein ordent de natuur in vakken, als een wetenschapper. Wat zo nu en dan een verrassend effect oplevert. Zo'n bak met stroken aarde materiaal wordt opeens een landschap met achter elkaar gelegen percelen landbouwgrond in verschillende kleur. In andere werken scheidt hij dan juist weer van die fantasieluchten waarbij wolken en lucht uit verschillende stoffen bestaan die uit de grond zijn gehaald.

Simon buigt en snijdt zijn metalen in speelse vormen die in de verste verte niet meer doen denken aan die wonderlijke bouwsels die hij ergens ooit in de polder heeft zien staan. Ze nemen inmiddels glooiende vormen aan die het werk lijken te zijn van een abstract beeldhouwer. Totdat hij opeens naast een glooiend vlak een hoekige vorm plaatst die de herinnering aan de schuurtjes in de polder van weleer voor even oproept. Waar hij die wonderlijk bouwsels ooit heeft aanschouwd.

Je zou kunnen zeggen dat Hein en Simon van natuur cultuur maken. Hein door het ordenen en catalogiseren van verschillende soorten grond. Maar in die ordening schuilt vervolgens heel wat schoonheid. Simon bewandelt op andere wijze een vergelijkbare weg. Hij ziet een zelf gebouwd hutje in de polder, het begin van onze beschaving, en buigt en vormt van daaruit zijn abstract sierlijke bouwsels die niet meer doen denken aan de polder en de houten hutjes.

Opvallend is het om te zien hoe in de laatste tijd natuurlijke groeiprocessen tot object van studie zijn geworden in de kunst. Zoals hier vooral door Hein is gedaan. Door bewerking of hantering van deze stukjes natuur ontstaan er nieuwe uitingen van kunst.

Natuur die kunst wordt.

KEES HORDIJK